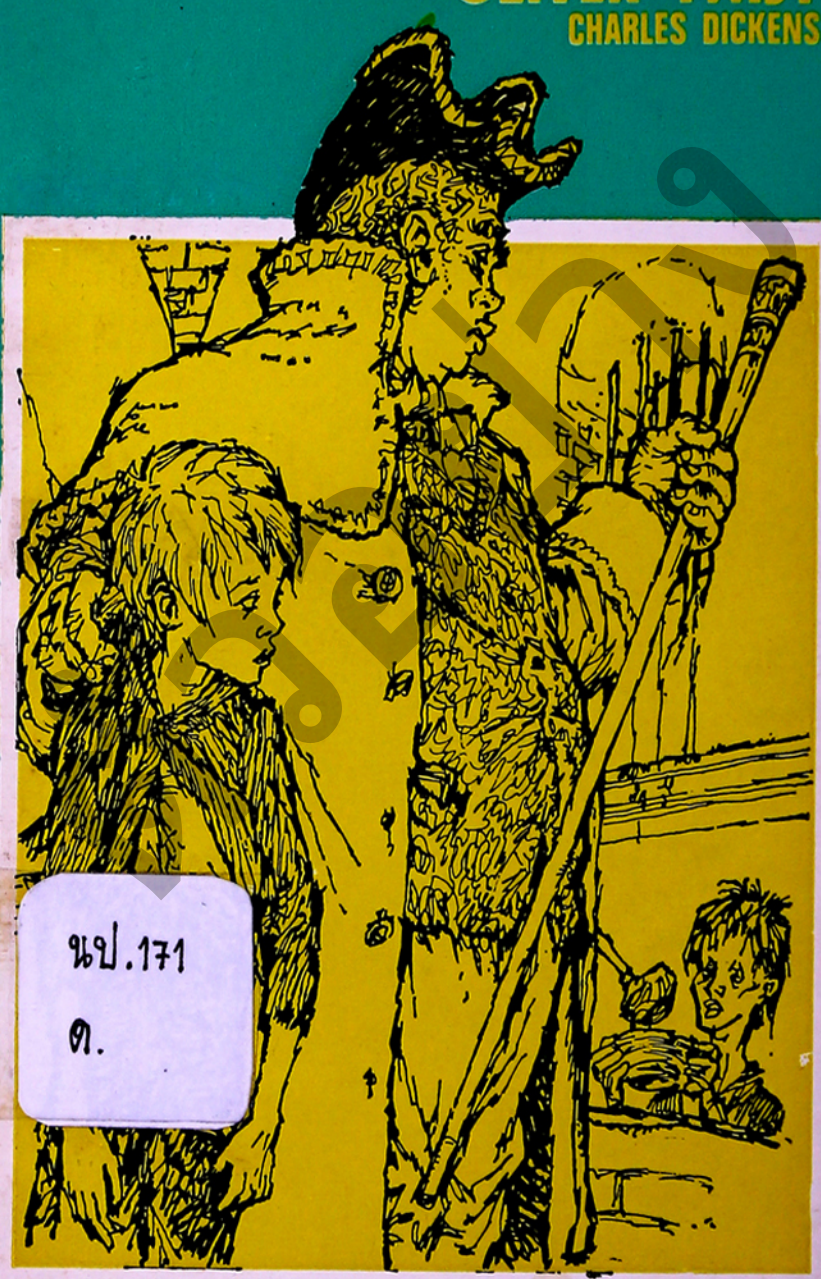

สายธาร : ๒๒

โอลิเวอร์ ทวิสต์

OLIVER TWIST
CHARLES DICKENS

นป.171
๓.

โอลิเวอร์ ทวิสต์

Oliver Twist

Charles Dickens

ตัวอย่าง

สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น

จัดพิมพ์จำหน่าย

โอลิเวอร์ ทวิสต์
ชาร์ลส์ ดิกเก้นส์ ประพันธ์

สายธาร แปล
พิมพ์ครั้งแรก ๒๕๒๐

นายสุพล เตชะธาดา
แห่งสำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น
ซอย ๒ ข้างโรงพยาบาลนตร์ลิโต้
ชั้น ๒ สยามสแควร์ กรุงเทพมหานคร
โทรศัพท์ ๒๕๑๒๓๔๒, ๒๕๑๒๓๔๓
เป็นผู้จัดพิมพ์จำหน่าย

พิมพ์

โรงพิมพ์ชัยศิริการพิมพ์

๖๓/๒ ซอยเสนาสฤชดเคซ ๓. กรุงเทพฯ-นนทบุรี นนทบุรี
นายสมบุญ ไทยมงคล ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา ๒๕๒๐

ราคา ๑๕ บาท

บทที่หนึ่ง

กำเนิดโอลิเวอร์ ทวิสต์

โอลิเวอร์ ทวิสต์กำเนิดมาในสถานเลี้ยง
เด็กกำพร้า. หลังจากที่เกิดมาแล้วเป็นเวลานาน เป็น
ที่สงสัยอย่างมากว่าเด็กน้อยผู้นี้จะมีชีวิตรอดอยู่ได้
หรือไม่. เขาอนไม่หายใจอยู่พักใหญ่. ไม่มีความ
พอดีระหว่างโลกนี้กับโลกหน้า. หลังจากที่อยู่ติดนรณ
อยู่นาน, อย่างไม่รู้ตาม, เขาก็หายใจออกมา, จามแล้ว
ก็ส่งเสียงร้องจางขึ้น.

ใบหน้าอันซีดเซียวของหญิงสาวซึ่งกำลังนอน
อยู่บนเตียง ค่อย ๆ ผงกขึ้นจากหมอนหนุนอย่างอ่อน
แรง ด้วยนาเสียงอันแผ่วเบาหล่อนเอ่ยขึ้นว่า, “ก่อน

จะตายขอคุณาลูกสักหน่อย.”

“โอ, เธอจะต้องไม่พูดถึงความตาย,” นายแพทย์ปลอบ, ในขณะที่ลุกขึ้นจากที่ซึ่งกำลังนั่งอยู่ใกล้กับเตาผิงพลังงานเดินตรงมาที่เตียง.

“ขอให้พระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าทรงประทานพรให้เธอไม่.” หญิงชราผู้ยากไร้ซึ่งทำหน้าที่เป็นพยาบาลเสริมขึ้น.

นายแพทย์ อุ่มเด็ก น้อยมา วางไว้ใน อ้อมกอดของหญิงผู้เป็นมารดา, หล่อนประทับริมฝีปากอันขาวซีดและเย็นเฉียบที่หน้าผากของเด็กน้อย, ใช้มือทั้งสองลูบคลำไปตามใบหน้าของหล่อน, นัยน์ตาเบิกโพลงจ้องมองไปรอบๆ, ผงะหงายหน้า — แล้วก็สิ้นชีวิต.

“ทุกอย่างจบสิ้นลงแล้ว,” นายแพทย์เอ่ยขึ้นในที่ที่สุด.

“อา, น่าสงสาร, ในที่สุดก็ต้องตาย.” พยาบาลชราเอ่ยขึ้น.

“หล่อนเป็น หญิงสาว ที่หน้าตาดี เสียด้วยซี,” นายแพทย์เสริมขึ้นอีก, “หล่อนมาจากไหนนะ?”

“หล่อนถูกนำตัวมาที่นี่ เมื่อคืนนี้,” หญิงชรา

ตอบ. “มีคนพบหล่อนนอนกึ่งอยู่กลางถนน. หล่อนเดินมาไกลเหมือนกันค๊ะ, เพราะว่าร่องเท้าของหล่อนขาดกระรุ่งกระวัง, แต่ว่าหล่อนมาจากไหน, หรือว่ากำลังจะไปไหน, ไม่มีใครรู้หรอกค๊ะ.”

“ก็ไอนิยายเก่า ๆ นั้นแหละ,” นายแพทย์พิมพ์, พลังสายศรัษะ, ในขณะที่เขาชะงักหน้ามองคร่า่งของหญิงสาว, พร้อมกับยกมือซ้ายขึ้นมาดู, “ไม่มีแหวนแต่งงาน, เข้าใจแล้ว, อ่า. ราตรีสวัสดิ์.”

บทที่สอง ปฐมวัย

โอลิเวอร์ ทวิสต์ ได้รับการเลี้ยงดูมาเป็นเวลาประมาณแปดหรือสิบเดือน. แล้วก็ถูกส่งตัวไปที่สถานเลี้ยง เด็กกำพร้า อีกแห่งหนึ่งห่าง จากที่เดิม เป็นระยะทางสามไมล์, อันเป็นที่ซึ่งพวกเด็ก ๆ ที่ไร้บิดามารดาพากันนอน กลิ้งเกลือกอยู่ บนพื้นตลอดทั้งวัน, โดยปราศจากความไม่สะดวกเรื่อง อาหารหรือเรื่องเสื้อผ้าจนมากเกินไปนัก. เด็กพวกนี้อยู่ในความดูแลของหญิงชราผู้หนึ่งมีชื่อว่า มิสซิส มานน์ ซึ่งได้รับเงินอุดหนุนจากรัฐบาลเป็นเงินเจ็ดเพนนีครึ่งสำหรับเด็กหนึ่งคนต่อหนึ่งสัปดาห์. เพราะความที่เป็นสตรีผู้มี

ไหวพริบ และ ประสบ การณ์ หล่อกน ทราบ ดีว่า อะไร
เหมาะสมสำหรับตัวหล่อนเอง. ดังนั้นหล่อนจึงเก็บ
เอาเงิน รายสัปดาห์ ส่วนใหญ่ไว้เพื่อ ใช้ประโยชน์ของ
หล่อนเอง, แล้วก็ให้กับเด็กที่อยู่ในความดูแลได้รับ
ส่วนแบ่งน้อยมากจนยากที่จะมีชีวิตรอดอยู่ได้.

ไม่สามารถที่จะคาดได้ว่าระบบการเลี้ยงดูพวก
เด็ก ๆ เช่นนี้จะ สามารถเลี้ยงดู ให้เด็กมีลักษณะ พิเศษ
หรือว่าเป็นเด็กที่แข็งแรง. ในวันเกิดครบรอบปีที่เก้า
ของโอลิเวอร์ ทวิสต์ นั้นปรากฏว่าเขาเป็นเด็กที่ใบ-
หน้าซีดเขียว, อ่อนแอ, ผอมกะหร่องและส่วนสูงใน
อัตราเฉลี่ยค่อนข้างจะเตี้ยเกินไป. แต่ทว่าเด็กน้อยก็
ยังมีจิตใจที่เข้มแข็ง.

ในวันครบรอบวันเกิดที่เก้าเขาถูกขังอยู่ในห้อง
เก็บถ่านร่วมกับเด็กอื่น ๆ อีกสองคน, ทั้งสามคน, ถูก
ถูกมิสซิสมานน์ ทบุดีแล้วนำไปขังเอาไว้เพราะทั้งสาม
กล้าที่จะร้องออกมาว่าพวกเขาหิว.

ทันใดนั้นเอง. มิสซิสมานน์ ก็งุนงงเมื่อเห็น
มิสเตอร์ บัมเบลเจ้าหน้าที่คนหนึ่งของสถานเลี้ยงเด็ก
ปรากฏร่างเข้ามา, เขาเป็นชายร่างอ้วน, มองเห็นตัว

เองเป็นบุคคลสำคัญอยู่ตลอดเวลา. ความมุ่งหมายของการแวะมาในครั้ง^๕นี้ของเขาก็เพื่อที่จะมารับตัวโอติเวอร์กลับไปยังสถานเลี้ยงเด็ก, เพราะขณะนี้เขาอายุมากเกินไปกว่าที่จะอยู่ในความดูแลของมิสซิสมานน^๕อีกต่อไปแล้ว.

โอติเวอร์, ซึ่งใบหน้าและมือทั้งสองในขณะ^๕นี้ได้รับการชำระล้างอย่างรีบด่วน, ถูกผู้ดูแลสตรีผู้มี^๕น้ำใจเมตตาของเขานำเข้ามาภายในห้อง.

“ทำความเคารพสุขภาพ^๕บุรุษผู้^๕เสียชี, โอติเวอร์,” มิสซิสมานน^๕ส่ง.

โอติเวอร์ทำตาม.

“โอติเวอร์, หน^๕จะไปกับฉันไหม?” มิสเตอร์บัมเบลถามด้วย^๕น้ำเสียงที่เต็มไปด้วย^๕อำนาจ.

โอติเวอร์กำลังจะตอบว่า เขาพร้อม^๕อยู่เสมอที่จะไปกับใครก็ได้, แต่เมื่อ, ^๕เงยหน้าขึ้นมองดูเขาก็มองเห็นมิสซิสมานน^๕, ^๕ซึ่งอยู่ทางเบื้องหลัง^๕เก้าอี้ของมิสเตอร์บัมเบล, ^๕กำลัง^๕ชูกำ^๕ปั้นให้เขาดู. เขาเข้าใจได้ทันทีว่า^๕ล่อ^๕น^๕หมาย^๕ความ^๕ว่าอย่างไร.

“คุณ^๕บ้ำ^๕จะ^๕ไป^๕กับ^๕ผม^๕ด้วย^๕หรือ^๕เปล่า^๕?” โอติ-

เวอร์ผู้นำเวทนาเอ่ยถามขึ้น.

“ไม่ไปหรอก, คุณบ้าไปไม่ได้,” มิสเตอร์ บัมเบิลตอบ. “แต่ว่าจะไปเยี่ยมหนเป็นครั้งคราว.”

โอดิเวอร์แสร้งทำเป็นว่าเขาเสียใจมากที่จะต้องจากไป, เป็นกร่าง่ายมากสำหรับเขาในการที่จะเรียกน้ำตาให้ออกมาคลออยู่ในเบ้าตาทั้งสอง. ความหิวโหยและการปฏิบัติต่อที่แสนจะเลวร้ายเมื่อก่อนหนานเบนผู้ช่วยเหลือที่ใหญ่ยิ่ง ถ้าท่านต้องการที่จะร้องไห้, และตามปกติโอดิเวอร์ก็ร้องไห้อยู่เป็นประจำแล้ว. มิสซิส-มานน์ตรงเข้ามาจับแล้วจับเล่า เผ่าจับเขาอยู่สักพันครึ่งเห็นจะได้, และ, อะไรที่โอดิเวอร์ต้องการอีกมาก, ขนมอบงสักชนหนงกับเนยเหลว, มิฉะนั้นเขาจะอยู่ในสภาพที่หิวโหยเมื่อไปถึงสถานเลี้ยงเด็ก. โอดิเวอร์ถูกมิสเตอร์บัมเบิลนำตัวไปจาก บ้านที่เต็มไปด้วยความทุกข์ทรมาน อันเป็นที่ซึ่งถ้อยคำที่แสนจะกรุณาหรือการ มองดู ด้วย ความ เมตตา ไม่เคยที่ จะทำ ให้ เขาลืมความมีคมนตร์ในวัยเด็กของเขาลงได้.

ชีวิตในสถานเลี้ยงเด็กแสนจะทารุณเป็นที่สุด. ผู้บริหารซึ่งดูแล สถานเลี้ยงเด็ก อยู่ต้งกฏขนมว่าพวก

เด็ก ๆ จะต้องทำงานเพื่อจะได้ดำรงชีวิตอยู่ได้, และทุกคนจะได้รับชุปใสเป็นอาหารวันละสามมื้อ, เป็นชุปหัวหอมสัปดาห์ละสองครั้งและขนมเค้กครึ่งชิ้นในวันอาทิตย์.

ห้องที่พวกเด็ก ๆ ผู้ชายทุกคนได้รับการเลี้ยงอาหารเป็นห้องโถงใหญ่ปูด้วยหิน, ทางด้านปลายสุดมีหม้อใหญ่หม้อฮีมาโบหนึ่งตั้งอยู่ เป็นหม้อที่ผู้เป็นผดแลมีหญิงหนึ่งหรือสองคนเป็นลูกมือ, จัดตั้งชุปให้กับพวกเด็ก ๆ ในเวลาอาหาร. เด็กแต่ละคนได้แบ่งคนละชามเล็ก ๆ, และไม่มีกรเติมอีกเป็นซ้ำสอง - เว้นไว้เสียแต่ในวันเลี้ยงฉลอง, ซึ่งนอกจากชุปพวกเขาจะได้รับขนมปังสองอันซั๊กกับหนึ่งในสี่. ชามทุกใบไม่เคยต้องล้าง. พวกเด็ก ๆ ใช้ช้อนขูดกันชามจนกระทั่งชามเป็นมัน, และในขณะที่ขูดกันชามอยู่นั้นพวกเขาจะพากันนั่งจ้องเหมิ่งไปที่หม้อฮีมาโบนั้น, ด้วยดวงตาที่เต็มไปด้วยความกระหาย, รวากับว่าพวกเขาสามารถจะกลืนกินเอาหม้อโบนั้นเข้าไปได้.

โอลิเวอร์ ทวิสต์ กับพวกเพื่อน ๆ ของเขา ได้รับทุกข์ทรมาน จากความเจ็บปวด อันเนื่องมาจากการ

ขาดอาหารอยู่เป็นเวลาจนถึงสามเดือน, ในที่สุดพวกเขา ก็หิวจนเหลือที่จะทนจนกระทั่งเด็กคนหนึ่ง, ซึ่งรูปร่างค่อนข้างสูงสำหรับเด็กอายุในวันนั้น, บอกกับพวกเพื่อน ๆ ว่า นอกเสียจากว่าเราจะได้ซูปเพิ่มอีกสักวันละสามทุกวัน, เขาเกรงว่าสักคืนหนึ่งเขาอาจจะเขมือบเพื่อนคนที่นอนถัดไปจากเขาเสียก็ได้. แววดาของเขาแสดงให้เห็นความหิวโหยอย่างแสนสาหัส, ทุกคนต่างก็เชื่อว่าเขาหิวจริง ๆ. จึงปรึกษารื้อกัน, มีการลงคะแนนกันว่าใครจะเป็นผู้เดินไปหาผู้ดูแลหลังจากอาหารเย็นวันนั้น, เพื่อที่จะขอซูปเพิ่มอีกสักสาม, โอลิเวอร์เป็นผู้จะต้องทำหน้าที่ดังกล่าว.

ตกตอนเย็น, เด็กทุกคนพากันเข้านั่งประจำที่ผู้ดูแล, ภายในชุดพ่อครัว, ยืนอยู่ข้างหม้อใบมहिมา, ลูกมือสองคนยืนอยู่ข้างหลัง, ซูปถูกตักออกไปแจกจ่าย. พรึบตาเดียวก็หายไปหมด, พวกเด็กต่างก็กระซิบให้กันและกันและส่งสัญญาณบอกโอลิเวอร์. เขาลุกขึ้นจากโต๊ะ, แล้วเดินเข้าไปหาผู้ดูแล, โดยถือสามไว้ในมือ, พลังวิงวอนขึ้นว่า, “ได้โปรดกรุณาครับ, ท่าน, ผมอยากได้ซูปอีก.”

ผู้ดูแลเป็นชายอ้วน, สุขภาพสมบูรณ์, ใบหน้า
แดงกลับขาวซีดด้วยความโกรธ. เขาจ้องมองคุณเด็ก
น้อยด้วยความศุกันและฉงนใจอยู่ครู่หนึ่ง.

“อะไรวะ.” เขาลากเสียงยาวค่อย ๆ.

“ได้โปรดกรุณาเถอะครับ,” โอดิเวอร์วิงวอน,
“ผมอยากได้ชุปอีก.”

ผู้ดูแลเงื้อ ทัพพีอัน โตเต็งจะตีลงไป บนศรีษะ
ของโอดิเวอร์, ใช้มือจับตัวโอดิเวอร์ไว้มัน, พลัง
ร้องตะโกนเรียกมิสเตอร์บัมเบิลเสียงลั่น.

มิสเตอร์บัมเบิล, ได้ยินเสียงร้อง, และได้
ทราบสาเหตุของเรื่อง, จึงถลันเข้ามาภายในห้องซึ่ง
คณะบริหาร กำลังนั่ง ประชุม กันอยู่อย่าง เกร่งเกรียด,
เขาพูดกับสภาพบุรุษที่นั่งอยู่บนเก้าอี้ตัวสูงว่า

“มิสเตอร์ลิมป์กินส์, ผมขอโทษครับ, โอดิ-
เวอร์ ทวิสต์ ขออาหารเพิ่มอีก.”

ความตื่นตกใจแผ่ไปทั่วยังทุก ๆ คน. ใบหน้า
ของทุก ๆ คนเต็มไปด้วยความน่าเกลียดน่ากลัว.

“ขออาหารเพิ่ม.” มิสเตอร์ลิมป์กินส์เอ่ยขึ้น.
“ใจเย็นเข้าไว้, บัมเบิล, แล้วก็ตอบฉันให้ชัดเจน

หน่อย. คุณหมายความว่าเขาขอเพิ่มอีก, หลังจากที่
เขากินอาหารเย็นที่ทางคณะกรรมการให้เขาหมดแล้ว
ยังงั้นหรือ?”

“ถูกแล้วซอร์บี,” บัมเบลตอบ.

“เจ้าเด็กคนนั้นจะต้องถูกแขวนคอ,” สุภาพ
บุรุษท่านหนึ่งในคณะกรรมการเอ่ยขึ้น. “ผมคิดว่าเจ้า
เด็กคนนั้นจะต้องถูกแขวนคอ.”

โอลิเวอร์ถูกกักตัวทันที, และเช้าวันรุ่งขึ้นก็มี
ประกาศติดไว้ที่ประตูใหญ่ด้านนอก, ให้เงินรางวัล
เป็นจำนวนห้าปอนด์สำหรับใครก็ได้ที่จะรับเอาตัว
โอลิเวอร์ ทวิสต์ ไปจากความดูแลของสถานเลี้ยงเด็ก
แห่งนี้. หรือจะพูดอีกอย่างหนึ่ง, ก็คือว่าจ่ายเงินห้า
ปอนด์ และโอลิเวอร์ทวิสต์ถูกเสนอตัวให้กับบุรุษ
หรือสตรีใดๆ ก็ตามผู้ซึ่งต้องการเด็กฝึกงานในบ้านค้า
หรือธุรกิจใดๆ ก็ได้.

บทที่สาม

คนกวาดปล่องไฟเสนอรบตัว โอลิเวอร์

เป็นเวลาหลายสัปดาห์หลังจากที่ได้กระทำอาชญากรรมในการร้องขออาหาร, โอลิเวอร์ถูกขังเป็นนักโทษอยู่ในห้องมืดอันเปล่าเปลี่ยวซึ่งเขาถูกส่งตัวไปลงโทษโดยคณะกรรมการ. แต่ขออย่าให้พวกศัตรูแห่ง “ระบบ” ทึกทักเอาว่า โอลิเวอร์, ในขณะที่ถูกขังเป็นนักโทษ, ปฏิเสธผลประโยชน์ของการปฏิบัติเช่นนั้น, หรือปฏิเสธความเบิกบานแห่งสมาคม, เพราะการปฏิบัตินั้น, อากาศเย็นสบาย, และเขาได้รับการยินยอมให้อาบน้ำทุกๆ เช้าที่บ่มน้ำ, บนลานหิน, ต่อหน้ามิสเตอร์บัมเบิล, ซึ่งคอยดูแลป้องกันไม่ให้

เขาเป็นหวัด, และเป็นผู้ที่ทำให้เขาเกิดความรู้สึกอัน
 อบอวนไปตลอดทั้งร่าง, โดยการไข้หวัดซ้ำแล้วซ้ำ
 อีก. สำหรับด้านสังคม, วันเว้นวันเขาถูกนำตัวไปที่
 ห้องโถงใหญ่อันเป็นที่ซึ่งพวกเด็ก ๆ กำลังรับประทาน
 อาหารเย็นกันอยู่, และ ณ ที่แห่งนั้น เขาถูกเขียน
 ตีต่อหน้าสาธารณชน เพื่อเป็นการตักเตือน และเป็นตัว
 อย่างของการทำชั่ว.

เป็นการบังเอิญที่เขาวนหนึ่งมิสเตอร์ แกม-
 ฟีลด์, คนทำความสะอาดปล่องไฟ, เดินไปตามถนน
 ไฮ สตรีท, กำลังใช้ความคิดอย่างหนักในอันที่จะหา
 เงินมาจ่ายค่าเช่าที่เขาค้างเจ้าของบ้านอยู่. เขาเดินผ่าน
 มาทางสถานเลี้ยงเด็ก, เขาเหลือบไปเห็นประกาศที่ติด
 ไว้ที่ประตูใหญ่. เขาจึงเดินเข้าไป ที่ประตูและอ่าน
 ประกาศฉบับนั้นดู

สุภาพบุรุษท่านหนึ่งในคณะผู้บริหารกำลังยืน
 อยู่ที่ประตูใหญ่. คนทำความสะอาดปล่องไฟ, มอง
 เห็นเขา, จึงบอกว่าเขาต้องการเด็กฝึกงานและพร้อม
 ที่จะรับตัวเด็กที่เขาเสนอตัวเอาไว้. สุภาพบุรุษผู้

นั้นสั่งให้เขาเดินเข้าไปข้างในแล้วก็นำเขาไปพบกับมิสเตอร์ลิมป์กินส์.

ได้มีการตกลงกัน. มิสเตอร์บัมเบิลสั่งให้นำตัวโอลิเวอร์ ทวิสต์ และเอกสารสำหรับการฝึกงานมาทันที เพื่อนำไปขออนุมัติจากผู้อำนวยการสถานเลี้ยงเด็ก ในบ่ายวันเดียวกันนั่นเอง.

ในระหว่างทางที่ไปพบกับผู้อำนวยการ, มิสเตอร์บัมเบิลแนะนำโอลิเวอร์ว่าทั้งหมดที่เขาจะต้องทำก็คือต้องแสดงให้เห็นว่าเขามีความสุขมาก, และเมื่อสุขภาพบุรุษผู้นั้นดี, เขาจะต้องตอบว่าเขาต้องการที่จะเป็นเด็กฝึกงาน, และเขามีความต้องการมากไม่น้อยเลย.

พวกเขาพากันมาถึงยังห้องทำงานและปรากฏตัวอยู่เบื้องหน้าของผู้อำนวยการ, ซึ่งเป็นสุขภาพบุรุษชราสรวมแว่นตา.

“นี่คือเด็กคนไหนครับ,” มิสเตอร์บัมเบิลบอก.

“ทำความเคารพท่านผู้อำนวยการเสียซี, พ่อหนูน้อยที่น่ารัก.”

โอดิเวอร์โค้งกายทำความเคารพอย่างสวยงามที่สุด.

“ดีแล้ว,” สุภาพบุรุษชราเอ่ยขึ้น, “ฉันคิดว่าเขาคงชอบคนทำความสะอาดใช้ไหม?”

“เขาชอบมากทีเดียวครับ, ท่าน,” บัมเบิลตอบ, พลังหยิกโอดิเวอร์.

“และเขา จะเป็น คนกวาดปล่องไฟ, ใช้ไหม?” สุภาพบุรุษชราถาม.

“ถ้าหากว่าเขาต้อง ไปเป็นเด็กฝึกงานในธุรกิจอื่นในวันพรุ่งนี้, เขาก็จะหนีไปครับ, ท่าน,” บัมเบิลตอบ.

“และชายผู้นั้นที่จะเป็นนายของเขา—ท่าน,—ท่านจะปฏิบัติต่อเขาเป็นอย่างดี, เลี้ยงดูเขา, และมอบสิ่งต่างๆ ให้เขา, ใช่ไหม?” สุภาพบุรุษชราถาม.

“เมื่อฉันบอกว่าจะทำ, ฉันก็หมายความว่าต้องทำ” มิสเตอร์แกมฟีลด์ตอบด้วยน้ำเสียงกระด้างๆ.

“ท่านเป็นคนพดจาไม่เพราะ, ไอ้เพื่อนยาก, แต่ว่าคุณทำทางว่าเป็นคนซื่อ, เปิดเผย,” สุภาพบุรุษชราบอก, พลังเหลือบตาไปมองดูแกมฟีลด์, ชายผู้

มีใบหน้าที่เต็มไปด้วยร่องรอยแห่งความโหดเหี้ยม. แต่ผู้อำนวยการนั้นสายตามองเห็นไม่ชัดเจนนัก, ดังนั้น จึงไม่สามารถที่จะหวังได้ว่าเขาจะได้เห็นสิ่งที่คนอื่นมองเห็นอย่างชัดเจน.

ผู้อำนวยการขยับแว่นตาของเขาให้แนบกับตมูกมากจนกว่าเดิม, และเริ่มหันมองไปรอบๆ เพื่อหากระปุกน้ำหมึก.

มันเป็นช่วงเวลาที่วิกฤตสำหรับ โชคชะตา ของโอลิเวอร์. ถ้าหากว่ากระปุกหมึกตั้งอยู่ในที่ซึ่งสุภาพบุรุษชราคิดว่ามันอยู่, เขาก็จะต้องถูกนำตัวออกไปแล้วโดยทันที. แต่ทว่ากระปุกหมึกอยู่ใกล้กับตัวเขา มากเหลือเกินแทบจะว่าอยู่ใต้ตมูก, เขาจึงมองไปทั่วๆ โต๊ะทำงานของเขา, โดยที่ไม่สามารถจะมองเห็นได้, และโดยการใช้สายตาค้นหาไปเรื่อยๆ อย่างบังเอิญ ไปทางเบื้องหน้าของเขานั่นเอง, การจ้องมองของเขาก็ทำให้เห็น ใบหน้าที่เต็มไปด้วยความตื่นตระหนกของโอลิเวอร์ ทวิสต์ ซึ่งเป็นใบหน้าที่เต็มไปด้วยความหวาดกลัว ในตัวของผู้ที่จะมาเป็น นายใน อนาคตของเขา เป็นใบหน้าที่แสดงออกถึงความขยะแขยงและ

ความหวาดกลัวปนเปกนอยู่

สุภาพบุรุษชราคนหนึ่ง, วางปากกาลง, แล้ว
ก็ชำเลืองมองดูหน้าของโอลิเวอร์ผ่านเลยไปที่มิสเตอร์
บัมเบิล.

“พ่อหนูน้อย.” สุภาพบุรุษชราเอ่ยขึ้น, พลัง
ชะงักตัวออกมาจากโต๊ะ, “เจ้าหน้าที่ตาดูและเต็มไป
ด้วยความตื่นตกใจกลัว. มีเรื่องอะไรหรือ? ยืนห่าง
จากเด็กออกไปหน่อยซิ, มิสเตอร์ บัมเบิล. เอาหละ,
พ่อหนู, บอกเรื่องราวออกมาซิ, ไม่ต้องกลัวอะไร
หรอก.”

โอลิเวอร์ทรุดลงคุกเข่า, ประสานมือทั้งสอง
เข้าไว้ด้วยกัน, พลังร้องวิงวอนต่อผู้อำนวยการให้
สั่งให้เขากลับไป ถุกขังเอาไว้ในห้องมืดตามเดิม - ให้
เขาอดอาหาร - เหมือนที่เข่า - หรือจะฆ่าเขาเสียก็ได้ถ้า
หากว่าเขาชอบที่จะทำเช่นนั้น - ดีเสียกว่าที่จะส่งตัวเขา
ไป อยู่กับชายผู้ร้ายคนนั้น.

“เอาหละ,” มิสเตอร์บัมเบิลเอ่ยขึ้น, พลังชู
มือทั้งสองขึ้น และเหลือบ สายตาขึ้น มองดูด้วย ท่าทาง
อันเคร่ง เครียด, “เอาหละ, เจ้าเป็นเด็กกำพร้าที่เต็ม

ไปด้วยเล่ห์มากที่สุดคนนับตั้งแต่นั้นได้เคยเห็นมา, เป็นเด็กที่ปราศจากความละอายมากที่สุดคนหนึ่ง.”

“เจียบเถอะน่า,” ผู้อำนวยการ “ฉันไม่ยอมเซ็นชื่อในเอกสารนี้หรอก,” พลาง บัดเอกสารออกไปในขณะที่พักเช่นนั้น. “เอาตัวเด็กกลับไปสถานเลี้ยงเด็ก, แล้วก็ปฏิบัติต่อเขาอย่างมีเมตตาด้วย. ดูเหมือนว่าเขาต้องการเช่นนั้น.”

เช้าวันรุ่งขึ้น สาธารณะชน ก็ได้รับการ แจ้งอีกครั้งหนึ่งว่าโอลิเวอร์ ทวิสต์ จะถูกมอบตัวให้กับคนอื่น, เงินห้าปอนด์จะถูกจ่ายให้กับใครก็ได้ที่จะนำเอาตัวโอลิเวอร์ไปไว้ในครอบครอง.

บทที่สี่

โอลิเวอร์ฝึกงานกับสับเหร่อ

วันหนึ่งในขณะที่ มิสเตอร์บัมเบิลกำลัง กลับมาที่สถานเลี้ยงเด็กกำพร้าที่ประตูใหญ่ เขาได้พบกับมิสเตอร์ โซเออร์เบอร์รี่, สับเหร่อ, ซึ่งเป็นชาย ร่ามสูง, ผอมเห็นแต่กระดูก แต่งกายด้วยชุดสีดำ กระรุงกระริง. ขณะที่เขาเดินมาหามิสเตอร์บัมเบิล เขาจับมือของมิสเตอร์บัมเบิลสั่นพลางเอ่ยว่า,

“ผมวัดตัวผู้หญิงสองคนที่ตายเมื่อคืนนี้แล้วครับ, มิสเตอร์บัมเบิล.”

“จะมีโชคแล้วสินะ, โซเออร์เบอร์รี่,” มิสเตอร์บัมเบิลบอก.

“คุณคิดว่ายังงั้นหรือครับ?” สัปเหร่อถาม.
 “ราคาค่าแรงที่ผู้บริหารให้ฉัน มันน้อยมากเหลือเกิน,
 มิสเตอร์บัมเบิล.”

“โรงศพก็เหมือนกัน,” ฝ่ายหลังตอบ.

มิสเตอร์ไซเออร์เบอร์รี่หัวเราะเรื่องตลกที่ว่า
 อยู่นาน. “เอาหละ, เอาหละ, มิสเตอร์บัมเบิล,” เขา
 พุจต่อไปอย่างยาวเหยียด, “เรื่องที่ผมไม่ปฏิเสธ
 หรือ, นับตั้งแต่ระบบใหม่ ๆ ของการเลี้ยงดูคืบ
 คลานเข้ามา, อย่างไรก็ตามโรงศพก็แคบและตันกว่า
 เดิมที่เคยเป็นอยู่, แต่เราต้องมีกำไรบ้าง, มิสเตอร์-
 บัมเบิล. ไม่กแพ่งเหลือเกินครับ.”

“เอาหละ, เอาหละ,” มิสเตอร์บัมเบิลเอ่ยขึ้น,
 “การคำนวณอย่างก็มีเสียเปรียบบ้างเหมือนกัน. นี่แน่ะ,
 คุณไม่รู้จักใคร ที่อยากจะได้เด็กผู้ชายสักคนหนึ่งบ้าง
 หรือ รู้จักบ้างหรือเปล่า?”

“อา.” สัปเหร่ออุทาน, “นั่นเป็นเรื่องที่ผม
 ผมกำลังต้องการจะพูดกับคุณอยู่พอดีทีเดียว. รู้ไหม,
 มิสเตอร์บัมเบิล, ผมคิดว่าผมจะรับตัวเด็กนั้นไปเอง.”

มิสเตอร์บัมเบิลคว้าแขนของสัปเหร่อพลางนำ

เขาเข้าไปในบ้าน, อันเป็นที่ซึ่งตระเตรียมกันอย่างรีบด่วนในอันที่จะให้โอลิเวอร์ไปกับเขาเสียเลยในเย็นวันนั้น.

โอลิเวอร์ ได้ฟังข่าวเรื่องนี้อย่างสงบ, ถือห่อกระดาษสีน้ำตาลไว้ในมือ, ทั้งหมดนั้นคือข่าวของต่าง ๆ ที่เขามีอยู่, เขาถูกมิสเตอร์บัมเบลล์นำตัวไปสู่ฉากใหม่แห่งความทุกข์ทรมาน.

ทั้งสองพากันเดินมาอย่างเงียบ ๆ พักหนึ่ง. เมื่อพากันเดินใกล้ร้านของ มิสเตอร์ไซเออร์เบอร์รี่เข้ามา มิสเตอร์บัมเบลล์ก็สำรวจดูเด็กชายอีกครั้งหนึ่ง เพื่อให้แน่ใจว่าเขาจะอยู่ในสภาพที่เรียบร้อยเมื่อผู้ที่จะเป็นนายใหม่ของเขาได้เห็น.

“โอลิเวอร์,” มิสเตอร์บัมเบลล์ร้องเรียก. “ถึงหมวกแก้ป้ออย่าให้บิดนัยน์ตาซี, ใส่ไว้บนหัวให้เรียบร้อย.”

โอลิเวอร์ทำตามทันที, แต่เมื่อเขามองดูมิสเตอร์บัมเบลล์นั้น นัยน์ตาทั้งสองของเขาคลอไปด้วยน้ำตา. มิสเตอร์บัมเบลล์จ้องมองดูหน้าเขาอย่างถมึงทึง. เด็กน้อยพยายามอย่างที่สุดในอันที่จะหยุดร้องไห้, แต่

ทว่าน้ำตาก็ยังไหลพรกลงมาตามแก้ม ทำให้เขารับซบหน้าลงกับฝ่ามือทั้งสอง.

“ดีหละ.” มิสเตอร์บัมเบิลร้องลั่น, หยุดซังกเล็กน้อยแล้วก็มองดูเด็กน้อยอย่างเดือดดาล, “ในบรรดาเด็กออกตัญญูทั้งหมด และในบรรดาเด็กที่เลวร้ายที่สุด แกร์รายที่สุดเท่าที่ฉันเคยเห็นมา, โอลิเวอร์, แก่เป็นไอ้เด็ก—”

“อย่า, อย่าครับ, ท่าน,” โอลิเวอร์ร้องลั่น, เกาเยออยู่กับมือข้างที่ถือไม้เท้า, “อย่า, อย่าครับ, ท่าน ผมจะเป็นเด็กดีจริงๆ, จริงๆ ผมจะเป็นเด็กดี, ผมยังเป็นเด็กเล็กมากเหลือเกิน, และมันก็แสนจะ—แสนจะ—”

“แสนจะอะไร?” มิสเตอร์บัมเบิลเอ่ยถามขึ้นอย่างงุนงง.

“แสนจะเปล่าเปลี่ยวเหลือเกินครับ, ท่าน. เปล่าเปลี่ยวเหลือเกิน.” เด็กน้อยร้องบอก.

สัปดาห์หรือเฟิ่งจะปีตรวั้น และกำลังเขียนรายละเอียดของงานประจำวันอยู่ โดยอาศัยแสงเทียนในขณะที่มิสเตอร์บัมเบิลก้าวเข้าไปในบ้าน.

“นี่แน่ะ, มิสเตอร์ไซเออร์เบอร์รี, ผมนำเอาเด็กมาให้แล้ว.”

“โอ. เด็กคนนั้นใช่ใหม?” สัปเหร่อเอ่ยขึ้น, พยายามยกขึ้นขึ้นเหนือศีรษะ, เพื่อจะมองดูโอลิเวอร์ให้ชัดเจน. “มิสซิส ไซเออร์เบอร์รี, จะกรุณามาที่นี่สักประเดี๋ยวจะได้ไหม, ที่รัก?”

มิสซิส, ไซเออร์เบอร์รี, สตรีร่างเตี้ย, ผอม, ท่าทางชอบทะเลาะเบาะแว้งอยู่เป็นประจำ, ก้าวออกมาจากห้องเล็ก ๆ หลังร้าน.

“ที่รักของฉัน,” มิสเตอร์ไซเออร์เบอร์รีเอ่ยขึ้นอย่างนอบน้อม, “นี่คือเด็กจากสถานเลี้ยงเด็กที่ฉันบอกให้เธอรู้แล้วอย่างไรเล่า”

“ตายจริง.” หล่อนร้องอุทาน. “ตัวยังเล็กนิดเดียวเท่านั้นเอง.”

“ทำไม, ตัวออกจะเล็ก” มิสเตอร์บัมเบิลเอ่ยขึ้นบ้าง, “แต่ก็จะโตขึ้นอีก, มิสซิสไซเออร์เบอร์รี—เขาจะโตขึ้นอีก.”

“อา. สาบานให้ก็ได้ เขาจะต้องโตขึ้นอีกแน่.” มิสซิสไซเออร์เบอร์รีเอ่ยขึ้นอย่างฉุนเฉียว, “เมื่อใด

กินอาหารและน้ำของเราเข้าไป. ฉันมองไม่เห็นทาง
ประหยัดเลยสำหรับพวกเด็ก ๆ ที่สถานเลี้ยงเด็ก, ไม่
ใช่ฉันแน่, เพราะจะต้องใช้จ่ายมากกว่าที่จะได้รับ
ประโยชน์สำหรับการเลี้ยงดูเด็กพวกนี้. อย่างไรก็ตาม,
พวกผู้ชายมักจะคิดอยู่เสมอแหละว่า พวกเขารู้อะไรดี
อยู่เสมอ. ไปที่นั่น. ลงบันไดไป, "ไอ้กระดูกเดินได้"

ภรรยาของสปีเซอร์ เปิดประตูข้างออก
แล้วก็ผลักโอลิเวอร์ให้เดินลงไปตามชั้นบันได ลงไป
ยังห้องที่อบอุ่นและมีค ุห้องหนึ่งซึ่งเคยใช้เป็นห้อง-
ครัว. ในห้องมีเด็กผู้หญิงคนหนึ่งแต่งกายไม่เรียบร้อย
สวมรองเท้าขาด และสวมสต็อกกิ้งสีฟ้าขาดกระรุ่ง-
กระรัง.

"นี่แน่ะ, ชาร์ลีสต," มิสซิส โซเออร์เบอร์รี,
ซึ่งตามโอลิเวอร์ลงมาเอ่ยขึ้น, "เอาเนื้อเย็น ๆ ที่เก็บ
ไว้ให้มาให้เด็กนี้หน่อยซิ. มันไม่ได้กลับมาบ้านตั้ง
แต่เช้าแล้ว, มันอาจจะไปโดยไม่ได้กินเลยก็ได้."

นัยน์ตาของโอลิเวอร์เป็นประกายวาว เมื่อเอ่ย
ถึงเนื้อ, เนื้อหยาบ ๆ ชิ้นเล็กชิ้นน้อยเต็มจานถูกนำ
มาวางอยู่ข้างหน้าเขา, เขากินอย่างมูมมาม, มิสซิสโซ-

เออร์เบอรร่มองดูเขาอย่างเงิบ ๆ ด้วยใบหน้าที่น่ากลัว. เมื่อเขารับประทานเสร็จแล้วนางก็เอ่ยขึ้นว่า.

“ตามฉันมา,” แล้วก็หันไปหยิบตะเกียงที่สกปรกที่มีแสงสลัว ๆ มาถือ, หล่อนนำเขาเดินขึ้นไปตามบันได. “ที่นอนของแกอยู่ใต้เกาน์เตอร์. แกคงไม่ว่าอะไรหรอกนะ ที่จะต้องนอนอยู่ระหว่างโลงศพ, ฉันคิดว่ายังงั้น? แต่ช่างเถอะไม่ว่าแกจะว่าหรือไม่ก็ตาม, เพราะแกไม่มีที่นอนที่อื่นอีกหรอก.”

โอลิเวอร์เดินตาม นายหญิงคนใหม่ของเขาไปอย่างเชื่องช้า.

ชาร์ล ดิกเก้นส์ (Charles Dickens) นักเขียนนวนิยายผู้ยิ่งใหญ่คนหนึ่งของอังกฤษ ถือกำเนิดมาจากบิดามารดาผู้ยากจนในปี ค.ศ. ๑๘๑๒ แรกทีเดียว ดิกเก้นส์เป็นนักข่าวหนังสือพิมพ์ แต่เขามามชอเสียงมากในปี ค.ศ. ๑๘๓๖-๓๗ หลังจากนั้นนวนิยายสองเรื่องแรกออกสู่ตลาด หลังจากนั้นก็ได้เขียนนวนิยายขึ้นอีกหลายเรื่อง ดิกเก้นส์ ถึงแก่กรรมในปี ค.ศ. ๑๘๗๐ ดิกเก้นส์เป็นผู้รักถนนหนทางของลอนดอนมากกว่าสงอนใดทั้งสน เป็นผู้มื่ออารมณ์ขัน และเป็นนักสังเกตการณ์ทั้งเรื่องบุคคลและสถานที่ต่าง ๆ